

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 22. april 2015
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Morten E. G. Jørgensen
Sagsnr.: 2015-0030-3280
Dok.: 1560520

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 621 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 1. april 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Mette Frederiksen

/

Christian Hesthaven

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 621 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren, i forlængelse af samrådet om fangeflugter den 26. marts 2015, redegøre for, hvorvidt undvigelse fra arresthuse og fængsler m.v. udløser en tillægsstraf, og i givet fald oplyse niveauet for tillægsstraffene?”

Svar:

1. Justitsministeriet har forstået spørgsmålet således, at der spørges til, om det er strafbart at undvige fra arresthuse, fængsler mv., og hvad straffeniveauet i givet fald er.

Det bemærkes i tilknytning hertil, at det strafferetlige begreb tillægsstraf anvendes, hvis nogen, som allerede er dømt til straf, findes yderligere skyldig i en forud for dommen begået strafbar handling, idet en tillægsstraf i givet fald bliver at idømme, for så vidt samtidig påkendelse ville have medført forhøjelse af straffen, jf. straffelovens § 89.

2. Det kan i den anledning oplyses, at ved lov nr. 382 af 6. juni 2002 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og forvaltningsloven (Fangeflugt og begrænsning i indsattes adgang til aktindsigt mv.) blev der indsat en bestemmelse i straffelovens § 124, stk. 1, som gør det strafbart at undvige som anholdt eller fængslet. Strafferammen er bøde eller fængsel indtil 2 år.

Bestemmelsen omfatter, som det fremgår, ud over fængslede også anholdte. En person, der flygter fra politiet efter at være blevet anholdt i forbindelse med et strafbart forhold, vil således – forudsat de øvrige betingelser for strafansvar er opfyldt – kunne straffes for overtrædelse af bestemmelsen.

Tidligere var det alene muligt at straffe den, som måtte yde bistand til, at en indsat kunne flygte. Dog var der i den borgerlige straffelov fra 1930 og indtil 1973 en bestemmelse om, at det var strafbart for indsatte, hvis de aftalte at undvige i fællesskab.

Hensynet bag straffelovens § 124, stk. 1, er ifølge forarbejderne dels at begrænse antallet af flugter og flugtforsøg, dels at det umiddelbart kan virke stødende for retsbevidstheden, hvis det alene er bistand til undvigelse, der er strafbar, mens det ikke er strafbart for den anholdte eller fængslede at flygte fra politiet eller fra det fængsel eller arresthus mv., hvor den pågældende opholder sig. Der henvises herved til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 140, folketingssamlingen 2001/2002.

3. Det kan endvidere oplyses, at det af forarbejderne til straffelovens § 124, stk. 1, fremgår, at en overtrædelse af bestemmelsen i førstegangstilfælde som udgangspunkt forudsættes straffet med ubetinget fængsel i 30 dage. Det skal dog anses som en skærpende omstændighed, hvis der er tale om, at flere flygter i forening, eller hvis flugten har været nøje planlagt. Det angivne straffniveau er vejledende og kan fraviges af domstolene i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Der kan fortsat ved siden af straffen for overtrædelse af § 124, stk. 1, ikendes disciplinærstraf, og det er i forarbejderne til bestemmelsen forudsat, at en ikendt disciplinærstraf ikke skal indebære en fravigelse af straffniveauet i nedadgående retning. Der henvises nærmere til pkt. 2.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 140, folketingssamlingen 2001/2002.